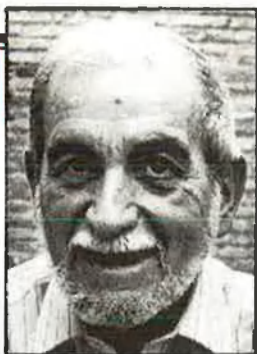

Ricard Blasco

Almiralls contra pacifistes

A Madrid, i en d'altres ciutats peninsulars, s'han celebrat, fa poques setmanes, manifestacions pacifistes. Algunes, si hem de creure els periòdics, multitudinàries. Els «¡no a l'OTAN!», «¡fora les bases!», «¡lleveu els míssils!», «¡nuclears no, gràcies!», han estat els mots d'ordre pertot arreu. Cridats amb una convicció admirable, però, al meu parer —i ja diré per què—, absolutament ingènua. En tot cas, l'espectacle, segons que sembla, ha cogut al ministeri socialista, i les altes instàncies del PSOE ja parlen de la necessitat de mentalitzar els militants de cara a l'hipotètic referèndum sobre l'adhesió d'Espanya a l'Aliança Atlàntica. Es veu que no han pogut pair la presència entre els manifestants de destacades personalitats del partit, com ara el «viejo profesor», que no amagà la complaença per participar-hi i que després ha fet declaracions ben explícites a favor de l'eixida del Pacte de l'Atlàntic Nord.

Cal, però, no enganyar-se. Aquests aplecs pacifistes no passen de ser expansions simbòliques. Una catarsi vitalista, que diria Ortega. «Les jeux son faits, monsieurs, rien ne va plus!» Els daus ja són llançats i la jugada feta. I, si ho dubteu, procureu-vos el número d'abril de la *Revista General de la Marina*, una publicació que no trobareu als quioscos perquè

només arriba allà on ha d'arribar. Cerqueu l'article signat pel cap de l'Estat Major de la Defensa, almirall Liberal Lucini («El enfrentamiento Este-Oeste»). Condensa, clar i ras, la doctrina pro-otanita de la cúspide militar. Llegiu-lo, i ja em direu si vaig desencertat quan adjectiu d'ingenu l'entusiasme palès pels assistents a les manifestacions susdites.

Deixant de banda que per a l'il·lustre almirall els partidaris del desarmament, els ecologistes, els objectors de consciència, els pacifistes, no són sinó una mena de titelles mogudes per «los partidos políticos más afines a las doctrinas soviéticas» (home, ¿també el «viejo profesor»?), la seua tesi és rotunda. D'enemic de la pau, només n'hi ha un (ja sabeu qui) i, per tant, «hay que escoger el único camino posible para que la ideología de la libertad venza a la de la esclavitud». Com deia abans: l'elecció ja ha estat presa. Podeu convocar tantes manifestacions pro-pau com vulgueu, cridar tant com us aguante el gargamell, confiar (si encara teniu fe) que hi haurà un referèndum sobre l'OTAN. Qui pot decidir ja ha decidit. I recordeu el vers de Mallarmé: «Un coup de dés jamais n'abolira l'hasard.» Només que, en aquest cas, no es tracta de l'atzar. Ans és, ai!, una certesa d'allò més certa.

Segons l'article de l'almirall Liberal, l'enfrontament Oest-Est «és essencialment el de dues ideologies. D'una banda, la vella aspiració russa d'estendre les seues fronteres, potenciada en grau superlatiu per una filosofia política que aprofita tots els ressorts per dur a terme una penetració no exempta d'agressivitat, la més adequada a cada lloc i circumstància, per aconseguir gradualment l'anul·lació de l'altre bloc, com a pas previ per al domini mundial (...). El règim soviètic és dictatorial en tots els països de la seua òrbita, i tots ells regits, més o menys, des de Moscou. El règim occidental és democràtic per principi, i cada país decideix sobiranament (...). Les pròpies essències de les democràcies són punts vulnerables de l'Aliança, ja que a través d'ells es pot intentar establir un règim comunista, pro-soviètic, o com a primer pas, neutralista, en qualsevol país democràtic de l'OTAN».

Més endavant analitza «alguns dels factors polítics que constitueixen avui dia vulnerabilitats d'Occident, tot i que siguin alhora elements fonamentals de la seua filosofia». Són: la llibertat d'informació, el pacifisme, l'antimilitarisme, l'ecologia («o, potser més pròpiament, l'ecologisme manipulatiu»), els Estats de Dret, les eleccions, l'economia, etcètera.

De tot això conclou: «Els sistemes democràtics són èticament més perfectes que els sistemes comunistes, però tenen en els seus fonaments múltiples debilitats que són aprofitades en aquesta pugna constant entre els dos blocs, iniciada obertament fa vora quaranta anys, però l'origen de la qual era anterior, encara que Occident semblava no saber-ho i la fi de la qual, més o menys pròxima, és incert perquè dependrà de la resistència en cada bloc.»

Diu també: «Cal triar l'únic camí possible perquè la ideologia de la llibertat vença la de l'esclavatge, i per la major resistència enfront de l'agressió, de la coacció o de la subversió, fins i tot de la «subversió democràtica», és a dir, de l'establiment de règims comunistes irreversibles per mitjà de les urnes (...). No siguem tan ingenus que creguem que el desarmament unilateral estimularà el desarmament general, perquè el bloc soviètic necessita militarment ser més fort per a coaccionar, per a aterrir el bloc Occidental i imposar-li la seua voluntat amb governs comunistes quan pugua, amb la «finlandització» en altres casos o amb neutralismes afeblidors si no aconseguix els esglaons anteriors». Hi ha «una estratègia russa permanent de coacció i d'erosió de les democràcies, aprofitant-ne les debilitats per facilitar l'estratègia d'encerclament i, si és possible, per ocupar amb governs comunistes, per mitjà de la «subversió democràtica» o revolucionària, o amb totes dues, els països no susceptibles de caure dins l'estratègia d'encerclament».